

Пише: Јелена Тинска
уторак, 07 децембар 2010 21:22

Комисија за доделу посебних признања уметницима и експертима у култури за врхунски допринос националној култури (председник Петар Волк, а чланови Динко Туцаковић, Рајко Максимовић, Наталија Церовић, Горан Војводић, Никола Вујчић, Зоран Пауновић) пре неки дан је одржала састанак у Министарству културе Србије на коме су подељене националне пензије заслужним уметницима или ствараоцима.

Прошле године сам хтела да питам зашто је националну пензију добила Вилимон која је имала једну и по изложбу у животу, пише неатрактивну колумну и аутор је досадне емисије, која не помера границе културе, нити поставља провокативна питања у овој области, али критеријум је, вероватно, била њена политичка активност на месту где већ треба.

Вилимон (или како ли се већ пише ово измишљено презиме) доказ је да се код нас „праве уметничке вредности“ поштују и награђују у свим режимима...у комунистичком, милошевићевском и демократском. Она је као „заслужни уметник“ добила атеље од првог, од другог се преселила у још мало већи атеље са куполом, а у овом последњем, ето, стекла и националну пензију за „врхунски допринос“ у уметности.

По мени ови људи уопште нису спорни, неки од њих требало је и раније да добију ова признања Неки су ипак полузаслужни. Било је много значајнијих опуса. Има много полукандидата који су значајнији партијски него уметнички.

Данас сам видеела списак добитника.

По мени ови људи уопште нису спорни, неки од њих требало је и раније да добију ова признања Неки су ипак полузаслужни. Било је много значајнијих опуса. Има много полукандидата који су значајнији партијски него уметнички.

Милан Маринковић, Борислав Шајтинац, Александар Рафајловић, Славољуб Радојчић,

Националне пензије: заслужни, полузаслужни и подобни

Пише: Јелена Тинска
уторак, 07 децембар 2010 21:22

Лепосава Милошевић-Сибиновић, Срето Бошњак, Предраг Цагић, Александар Стјепановић, Владислав Ивковић, Предраг Кораксић, Давид Албахари, Марија Шимоковић, Славко Гордић, Братислав Милановић, Слободан Зубановић, Јелена Жигон, Вера Чукиц-Михић, Томо Курузовић, Катарина Обрадовић, Миленко Мисаиловић, Срђан Карановић, Горан Паскаљевић, Миливоје Милошевић, Власта Радовановић, Драган Бабић, Милан Михајловић, Јован Колунџија, Љубиша Лазаревић, Ивана Стефановић, Слободан Марковић, Радивоје Радивојевић, Зафир Хаџиманов, Снежана Николајевић, Драгослав-Драган-Гага Николић, Радован Марковић и Драган Драгојловић.

Међутим, признајем, за остале добитнике националних пензија нисам чула. Покушала сам да их нађем на Гугл претраживачу, али ни тамо их нема, односно можда нека имена и постоје, али без неког већег вредносног суда, или, бар, кратке биографије, а о делима и да не говорим. Ко су ови људи? Чиме су они задужили српску културу, да би им држава Србија и народ овако вратили: Злата Коцић-Растегорац, Олгица Ћокић, Живослав Богдановић.

Молим ако неко има више података да ми јави, да се не бих огрешила о нечије врхунско дело.

Али мене, а и многе уметнике са којима ових дана разговарам, занима, по ком основу је сенатор Републике Српске Гојко Ћого добио националну пензију државе Србије. Да ли је то зато што је поштовалац лика и дела генерала Младића?

Признајем, за поједине добитнике националних пензија нисам чула. Покушала сам да их нађем на Гугл претраживачу, али ни тамо их нема, односно можда нека имена и постоје, али без неког већег вредносног суда, или, бар, кратке биографије, а о делима и да не говорим.

Хајде мало да преиспитамо поједина чувена имена која су заслужна њихове биографије и истинске вредности и опус.

Не познајем предложене, гледам их кроз њихове биографије. Дакле не разговарамо о Именима и Презименима, већ о томе шта пише у њиховим биографијама. Говоримо о

Пише: Јелена Тинска
уторак, 07 децембар 2010 21:22

делима, а не о појединцима. Говоримо о ономе што ће остати после њих, а не ко је у коме клану ко је коме учинио услугу.

Говоримо о томе да је крајње време да се у Србији говори о квалитету, а не политичком квантитету.

Ако је већ политика загадила свакодневни живот, разним корупционистичким аферама, дајмо бар културу да сачувамо од политике. Јер само тако Србија ће имати културу која ће разбијати предрасуде, културу која није слуга дневне политике.

Точак, Вилимон, Ђого, Мирослав Илић... ОК нека и буде Точак, али ево неких добитника са биографијама које стају у три реда, без награда, без врхунског трага у култури.

Ако је већ политика загадила свакодневни живот, разним корупционистичким аферама, дајмо бар културу да сачувамо од политике.

Слободан Миливојевић Ера

(Титово Ужице, 1944) Дипломирао на Академији за ликовну уметност у Београду, 1970. у класи С. Ђелића. Од 1971. до 1973. делује и излаже у групи уметника (М. Абрамовић, Н. Париповић, З. Поповић, Р. Тодосијевић, Г. Урком). Полазишта за свој рад налази у концептуалној уметности. Бави се сликарством, фотографијом и перформансом. Живи у Београду.

Ужа специјалност: Облепљивање уметника лепљивом траком.

Гојко Ђого

Пише: Јелена Тинска
уторак, 07 децембар 2010 21:22

(рођен 1. новембра 1940. године, Влаховићи, општина Љубиње, Краљевина Југославија)
српски писац и песник.

Током осамдесетих година прошлог века се истакао као дисидент и противник комунистичког режима, због чега је, између осталог, Милорад Вучелић захтевао да господин Ћого буде ухапшен. Занимљиво да су се односи између Вучелића и Ћога касније значајно поправили, чак толико да је Вучелић протестовао када је Ћого, неколико година касније, ухапшен (чак је предлагао да се Ћогу додели и орден).

Гојко Ћого је члан Сената Републике Српске од 1996. године. Добио националну пензију државе Србије. Да ли је то зато што је поштовалац лика и дела генерала Младића?

Гојко Ћого је 1981. године осуђен на две године затвора због збирке песама *Вунена времена* која је „вређала лик и дело Јосипа Броза Тита“.

Један је од тринаест интелектуалаца који су 1989. године обновили Демократску странку. Потпредседник је Међународног одбора за истину о Радовану Караџићу. Много пута оптуживан да помаже скривање овог хашког бегунца, а у вези са тим на промоцији књиге *Ратна писма* Радована Караџића је изјавио: „Радован Караџић је прегледао писма која смо намеравали да објавимо, али је из оправданих разлога стигао да стави извесне белешке на само нека од њих.“ У књизи нема никаквих трагова који би упућивали на везе и односе са Караџићем, али је евидентно да они постоје. Зашто бисмо то скривали? То је јасно свакоме ко узме у руке књигу *Ратна писма*: „Ова његова изјава је изазвала велике реакције, како симпатизера Радована Караџића, тако и политичара који су апеловали на полицију да испита Ћога поводом ових тврдњи.“

На суђењу председнику Милошевићу у Хагу су, такође, пуштани снимци телефонских разговора између Радована Караџића и Гојка Ћога, који је те 1991. године (када су разговори начињени) био председник Удружења Срба из Босне и Херцеговине у Србији.

Године 2005. поводом позива Караџићеве супруге своме мужу да се добровољно преда, Ћого је изјавио: „Зашто Тужилаштво у Хагу не објави документа која има и која добрим

делом обеснажују оптужницу против Караџића, а посебно део за Сребреницу“. Овом изјавом Ђого је подигао питање да ли Тужилаштво Хашког трибунала скрива ослобађајућа документа против оптуженика. Овим поводом суд у Хагу се није огласио.

Гојко Ђого је члан Сената Републике Српске од 1996. године. Добио националну пензију државе Србије. Да ли је то зато што је поштовалац лика и дела генерала Младића?

Љубинка Јовановић-Михаиловић

Љубинка Јовановић Михаиловић је рођена 1922. године у Београду. Од 1952. године живи и ствара у Паризу. Сликарка Љубинка Јовановић Михаиловић припада оном ексклузивном кругу уметника који су, на прекретници четрдесетих и педесетих година овог века, иницирали судбоносни процес промена, ослобођења и модернизације југословенског сликарства. Аутентична чланица „задарских комунара“ Љубинка је делила судбину скоро свих њених чланова. Ходећи рутом Београд–Задар и јадранско приморје – Париз, у кратком периоду од 1947. године до средине педесетих година, Љубинка Јовановић Михаиловић остварује динамичан развој и читав низ промена у свом сликарству. У Љубинкином сликарству уочљив је специфичан асоцијативно назначен садржај. Заправо, системом сведеног знаковља и визуелних симбола, уметница се вечито сећа свог завичаја, Србије, Косова, средњовековне архитектуре, манастирских фасада са карактеристичним лучним прозорским отворима, изгледа православних иконостаса, једноставне забатне схеме сеоских кућа, пејзажа...

Она је жена Бате Михаиловића, није излагала, нема награде, и заиста је добар сликар. Но вероватно је довољно стара, па хајде да и њој доделимо пензију. Хуманост на делу.

ПРЕПОРУКЕ: Она је жена Бате Михаиловића, није излагала, нема награде, и заиста је добар сликар. Но вероватно је довољно стара, па хајде да и њој доделимо пензију. Хуманост на делу.

Милан Шпичек

Националне пензије: заслужни, полузаслужни и подобни

Пише: Јелена Тинска
уторак, 07 децембар 2010 21:22

Новинар радио Београда... пратио филм!!!

Баш импозантан опус...и баш је врхунски допринео националној култури, али не знамо чиме.

Вероватно ће онда у блиској будућности бити предложена Екстра Нена...а у даљој будућности и Јелена Карлеуша за колумне, Екрем Јеврић за песму на Јутјубу, Венди...

А ја питам зашто, рецимо, нису добили националну пензију уметници за које се зна. Можда ћемо на порталу "Пиштаљка", који се бави корупцијом у Срба, читати зашто су неки добили националне пензије. До тада само некима од нас преостаје да дигнемо глас. Зашто? Ако ни због чега другог, зарад сопствене савести.

Узгред, нисам видела да је добила нека мултимедијална личност ово признање. Напоменуто је да је и ова категорија ове године призната!!!